

har givet Paragraffen den Affattelse, som den nu har, har de to andre Medlemmer af Kommissionen, Højesterets-sagfører Liebe og Grosserer Wandel, altsaa de Medlemmer, der indenfor Kommissionen staar i den intimeste Berøring med det praktiske Forretningsliv, foreslaaet, at der skete Indskrænkninger i Paragraffens Omraade, saaledes at kun Nød og Afhængighedsforhold førte med sig, at den afgivne Villieserklæring bliver ugyldig, medens derimod Letsind, Enfoldighed og Uerfarenhed ikke skal fri den voksne og sjælssunde Person fra Følgerne af hans Handlinger, da dette vil være af stor Fare for Samhandelens Sikkerhed og kunne give Anledning til højst generende Misbrug. Jeg tror, at disse Betragtninger er absolut rigtige, og jeg har ikke kunnet lade mig overbevise af de Udtalelser, Kommissionens to andre Medlemmer har fremført herimod, om end jeg paa den anden Side er fuldstændig klar over, at det vil kunne være uheldigt, hvis man ved at stryge de paagældende Ord skabte Ulighed med Lovgivningen i Norge og Sverige. Som den højtærede Justitsminister oplyste, er Forslaget jo nemlig allerede Lov i Sverige, medens det derimod i Norge endnu ikke er forelagt Lovgivningsmagten. I Bemærkningerne til Lovforslaget lægger Kommissionens Flertal Vægt paa, at der i Paragraffen staar om Ydelserne, at de skal staa i aabenbart Misforhold, idet man derigennem mener at have skaffet tilstrækkelig Betyggelse for Samhandelens Sikkerhed. Det samme Ord „aabenbart“ genfindes i § 36, idet der her tales om aabenbar Ubillighed, men i den sidste Paragraf er det dog anset fornødent at give en nærmere Vejledning af, hvilke Hensyn der skal tages i Betragtning af Domstolene ved Afgørelsen af, om saadan aabenbar Ubillighed foreligger.

Det forekommer mig, at der mulig kunde være Anledning til at optage en lignende Vejledning i § 31, særlig da naar Paragraffen bibeholdes i dens nuværende Skikkelse, hvorefter det altsaa ikke blot er sin „Nød“ og sin „Afhængighed“, som en Person kan paaberaabe sig for ikke at være bundet ved en af ham afgiven Villieserklæring, ja end ikke blot sin „Enfoldighed“, men ogsaa sit „Letsind“ og sin „Uerfarenhed“. Det er navnlig disse sidste to Egenskaber, som jeg synes det er farligt at beskytte i det Omfang som sket i Forslaget, og det forekommer mig, at de Betragtninger, som i øvrigt taler for Forslaget, egentlig ikke gør sig gældende med

Hensyn til dem, idet man neppe for deres Vedkommende kan paaberaabe sig sociale Hensyn af samme Betydning, som hvor der er Tale om Nød, Afhængighedsforhold og mulig ogsaa Enfoldighed, naar dette Ord forstås strengt. Det ses da ogsaa, at der fra forskellige Sider af det praktiske Livs Mænd, saaledes bl. a. fra Grosserer-Societetets Komité, er rejst Indvending imod, at saadanne Tilstande er medtagne i Bestemmelserne, og jeg tror ikke som den højtærede Justitsminister, at den Fare, som derved opstaar, i tilstrækkelig Grad afværges ved Udtalelsen om det „aabenbare Misforhold“, der skal være mellem Ydelserne; i hvert Fald da ikke, naar der ikke gives en nærmere Vejledning til Forstaaelse af disse Ord.

Af de i 3die Kapitel indeholdte Bestemmelser finder jeg, som nævnt, endnu Anledning til at opholde mig lidt ved Bestemmelserne i § 38, der handler om de saakaldte Konkurrenceklausuler eller Konkurrenceforbud. Jeg tror, det er rigtigt, at Aftalefriheden paa dette Omraade maa indskrænkes noget, idet Samfundets Interesser tilsiger, at en Person ikke skal være udelukket fra at udnytte sine Evner og Arbejdskraft i et større Omfang end absolut nødvendigt for at værne imod utilbørlig Konkurrence. I Bemærkningerne ses det da ogsaa, at der i Udlandet, og det ikke blot i Tyskland og Østerrig-Ungarn, men ogsaa i England, findes saadanne Bestemmelser, medens man hidtil ikke i de nordiske Riger har kendt til nogen Lovgivning paa dette Omraade, og Domstolene herhjemme derfor heller ikke har ment sig berettiget til at tilsidesætte Aftaler herom, selv om man var klar over, at de skød over Maalet.

Jeg tror, at Paragraffens 1ste Stykke har ramt det rette, og jeg tror ogsaa, at dette gælder dens 2det Stykke, hvor der er Tale om de Forpligtelser med Hensyn til Konkurrence, som paatages af en i en Forretning eller anden Virksomhed ansat Person overfor dennes Indehaver for Tiden efter Ansættelsens Ophør, og navnlig mener jeg, at det er rigtigt, at man ikke er gaaet saa vidt som oprindeligt paatænkt, ubetinget at frakende Bestemmelser af denne Art enhver Gyldighed i Forhold mellem den underordnede Funktionær og hans Principal.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Gennemførelsen af dette vel gennemtænkte og særdeles smukt og klart affattede Lovforslag, idet jeg forudsætter, at det ligesom det foregaaende Forslag om